

[Arne Melchior]

Et lignende kort kan jeg sende til det radikale venstres gruppe; her vil jeg dog tilføje, at det er forbløffende, at man kan have sådan et godt samarbejde med et parti, man er så fundamentalt uenig med på meget væsentlige områder – jeg behøver bare at nævne forsvar, energi, undergrund, så ved alle, hvad det drejer sig om. Ikke desto mindre har vi dér, hvor vi har indgået aftaler, holdt dem, vi har samarbejdet sobert om dem, og vi er klar til at fortsætte med dette, hvis det skulle være nødvendigt.

Det fører så naturligt til det næste og sidste af disse kort, nemlig til VK-partierne, og så kunne der godt til overskrift stå: kære Henning og kære Poul! Og så ville jeg skrive til dem, at CD har god samvittighed over for det borgerlige Danmark for, hvad vi har gjort i 1980, og vi mener i virkeligheden, at vi har repræsenteret det borgerlige Danmark i det flertalsforlig, som har virket i 1980 og fortsat vil virke i 1981. Vi har repræsenteret det; det er os, det lille parti med den store virkning, der har været med til at holde den rabiate venstrefløj væk fra indflydelse i dansk økonomisk og anden politik, og I ved, at det passer, for I husker godt, hvad der skete i december 1979, hvor der med skiftende flertal blev gennemført en politik, som også hr. Bertel Haarder og hr. Palle Simonsen og deres gruppeformænd må indrømme var betydelig ringere, set med deres øjne, end den, vi opnåede senere gennem majforliget.

Vi vil gerne, at der fortsat skal være stabilitet i Danmark, og derfor ser vi meget gerne, at venstre og de konservative kommer med i samarbejdet de følgende år. Det er selvfølgelig statsministerens ret og pligt at udstede indbydelser af den art, men vi vil nu som før opfordre V- og K-partierne til at gå med under ansvaret. Vi gik ind under det, da I forlod det, men det skal være et nytårsforsæt for V og K at være med til at bære ansvarets byrder, ikke kun indirekte ved at stemme for finansloven, men også direkte ved at gå ind i de mange nødvendige love og foranstaltninger på vejen til finansloven.

Må jeg så vende tilbage til statsministeren og kort kommentere udspejlet forleden dag; jeg tror, statsministeren kaldte det en idé om arbejdsløshedens begrænsning ved nye tilbud og muligheder for dem, der har været arbejdsløse ud over et halvt år. Jeg tillader mig at sige, at det var ikke nogen ny idé. Det nye

var måske, at statsministeren omtalte den. Men hvis de ting, som statsministeren her omtalte, ikke for længst havde været forsøgt, så skulle han fyre sin arbejdsminister, og det er der ingen grund til.

Vi ved, at arbejdsministeren har haft de tanker, og jeg har været med til at drøfte dem med partiledere, i arbejdsmarkedsudvalget, rundt omkring på møder og i familierne, for det er virkelig noget, der beskæftiger folk: hvorfor kan I dog ikke nyttiggøre de mennesker og de penge? Vi tror ikke, at der er født nogen ny idé; men i det øjeblik det skulle ske, er vi mere end villige som tidligere på arbejdsmarkedsområdet til at drøfte det.

Jeg vil imidlertid gerne have bragt det positive bidrag til statsministerens forsøg på et udspil at sige, at CD i årevis har peget på den alvorligste del af arbejdsløsheden, som er ungdomsarbejdsløsheden. Ikke alene i omfang, men ikke mindst også i social, menneskelig og samfundsmæssig henseende er det den alvorligste del og den sandeste del af arbejdsløsheden.

Vi har peget på, at garantilønnen, i modsætning til det der var dens hensigt, er med til at spærre for at få unge i arbejde, og derfor vil jeg gerne henvise statsministeren og arbejdsministeren til en ordning, som findes i Frankrig og i Holland, hvor man giver mulighed for, at unge til en vis alder og i en vis periode får lavere løn end garantilønnen, ja, langt lavere løn end garantilønnen og derved kan blive sluset ind, hjulpet ind på arbejdsmarkedet til glæde for dem selv, til glæde for erhvervslivet og til glæde for samfundet.

Jeg mener, at regeringen bør udruste en hastig og kyndig ekspedition til Frankrig og Holland og sætte sig grundigt ind i de ting, for de har allerede virket dér et år eller to og må derfor kunne være anvendbare, eller i hvert fald må erfaringerne kunne bruges her. Vi kan ikke være bekendt, at masser af service og masser af arbejde inden for gartneri- og landbrugssektoren overhovedet ikke udføres, fordi der ikke er mulighed for at udbetale garantilønnen, og det samme gælder produktionslivet. Hjælp de unge i gang, lad dem få glæden ved at arbejde, ved at have et ansvar, ved at få en indtjening, og dette er ikke sagt ud fra et gustent arbejdsgiversynspunkt, det er ikke sagt, for at der skal udføres ens